

Soós József*

üszkösödik piros vérem

pajtacsöndben
szalma-álom
bagoly virraszt
diófámon

szemeimben
hajnal borong
vállam fölött
a napkorong

volt ami volt:
mi lehetett
se kérdés már
se felelet

éveimet
mind elhintem
nagyon meleg
éget ingem

üszkösödik
piros vérem
sírhatnék is –
de csak félek

Így hatvan körül

(Feleségemnek)

Így hatvan körül, vagy azon túl,
szűkülő erekből rozsdás vérrögök.
Halálon innen néhány évvel,
e romló test lett a börtönöm.

Lerakódik az idő arcomon,
vagyok „zárójelbe tett nemzedék”.
Lobognak körben tábortüzek,
hályogos szemem égeti a fény.

Van, aki elkísért még –
ő a föld, s a fényes kék ég!
Tudja a nevem, hogy megnevezzen –,

s ha magára marad
majd végleg a világon,
vétkeimre emlékezik,
hogy nemlétem ne fájjon.

Virág virág nyomában hajladoz

Tegnap még fagy volt mindenütt,
hógyöngy, jégcsap, dérvirág.
Aztán a fenyők elunták
olvadó terhüket tartani.

Rügyek fényesedőben,
szirmok fellobbanóban.
Világforgató vágyam
csattog a lobogókban.

Szóljon a dal, szóljon a zene,
essen reám az égnek szeme –
Ragyogjon, akár az ékszer!

Virág virág nyomában hajladoz.

Várnak rám földszagú márciusok!

*E versek közlésével is köszönti szerkesztőségünk és a Pannon Írók Társasága a 60 éves szerzőt.

Jó egészséget és megújuló alkotó kedvet kívánunk neki, s hogy mihamarabb kézbe vehesse/vehessük harmadik kötetét!